



Arrest

nr. 98 622 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 2 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 14 november 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 17 maart 1989 te Banjul. U bent van Mandinka origine en u bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortestad maar verhuisde later naar Old Jeswang waar uw vader een compound heeft. Uw ouders scheidden op een bepaald moment waardoor u nadien naar Latrikunda verhuisde, samen met uw drie broers en zus, waar uw vaders familie eveneens een woning had. Uw moeder hertrouwde en verhuisde naar de grensstreek met Senegal. Ook uw vader huwde opnieuw maar hij bleef in Old Jeswang wonen. U liep school in Banjul en voltooide uw middelbare school in 2008. Voordien was u een niet onverdienstelijk atleet en nam u deel aan verschillende (school)competities. Het was tijdens die periode dat u ontdekte dat u zich eigenlijk aangetrokken voelde tot mannen, en niet tot vrouwen. Uw homoseksuele geaardheid kwam naar boven tijdens atletiekbijeenkomsten waarbij de atleten elkaar ook onderling masseerden om zich voor te bereiden op de komende wedstrijden. Uw coach, Philip Jones, nodigde u in 2008 uit in zijn woning waar u voor hem kookte. Hij vertelde u op een gegeven moment dat hij graag een vriend zoals u wilde. Uiteindelijk begonnen jullie een relatie die jullie wel geheim dienden te houden. Na uw middelbare studies startte u een telecomcenter op in Latrikunda dankzij onder andere de financiële steun van uw vader. Vele klanten kwamen bij u over de vloer. Zo ook Mustafa Faal die ongeveer dezelfde leeftijd als u had. In 2012 begon u gevoelens te krijgen voor deze man. U wou namelijk graag een relatie beginnen met een man die ongeveer dezelfde leeftijd als u had. Uw coach was immers ouder dan u. Uw klant Mustafa diende bijna nooit te betalen in uw zaak, en toen hij u op een dag vroeg waarom hij nooit moest betalen, gaf u aan hem toe dat u hem wel heel erg mocht. Mustafa reageerde in eerste instantie erg gepikeerd, maar u kon hem kalmeren, en toen hij wegging dacht u dat alles in orde was. Een week later, in juni 2012, kwam hij echter terug met twee vrienden die ook zeiden dat ze homoseksueel waren. Ze zeiden dat ze blij waren dat u gevoelens had voor Mustafa en vroegen u dit nogmaals te herhalen. Ook namen ze foto's op het moment dat u aan het kussen was met Mustafa. Later bleek echter dat de twee vrienden van Mustafa geheime agenten waren. Een week later, op 22 juni 2012, vielen de twee mannen de woning van uw familie binnen met een arrestatiebevel in hun handen. Er ontstond enig tumult toen andere familieleden van u verschenen. Van dit tumult kon u profiteren om weg te vluchten. U liep in de richting van de woning van uw coach en partner Philip in Kololi. U vertelde hem wat er gebeurd was waarop Philip in eerste instantie boos reageerde. Nadien besloot hij u toch te helpen. U kon gedurende een maand bij hem onderduiken en in tussentijd trachtte Philip om uw vlucht uit Gambia voor te bereiden. Op 1 augustus 2012 kon u uiteindelijk Gambia verlaten per vliegtuig met een vals paspoort dat Philip voor u had geregeld. Diezelfde dag kwam u aan in Brussel en op 2 augustus 2012 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de autoriteiten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw al dan niet homoseksuele geaardheid. Zo beweert u tijdens het gehoor dat u reeds op uw zestiende of zeventiende begon te beseffen dat u zich niet aangetrokken kon voelen tot vrouwen maar dat u zich daarentegen aangetrokken voelde tot mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft aan dat u tijdens (school)competities zich aangetrokken kon voelen tot mannen toen jullie elkaar masseerden voor een wedstrijd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U voegt er zelfs aan toe dat dit af en toe uitmondde in seks met andere jongens (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Verder verklaart u tijdens het gehoor dat u tijdens deze periode wel met zekerheid wist dat u zich aangetrokken voelde tot mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u dan voelde op het moment dat u zich bewust werd van uw homoseksuele geaardheid, geeft u aan dat u zich goed voelde, dat u blij was met de gevoelens die u had, en dat u enkel moest opletten wat u deed omdat het wel een risico inhield (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Gevraagd of het ook niet moeilijk was voor u om uw homoseksuele geaardheid te aanvaarden gezien het taboe dat toch heerst rond homoseksualiteit in uw land van herkomst, herhaalt u dat het eigenlijk niet moeilijk was en dat het normaal was voor u, en dat enkel de anderen het niet aanvaarden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze antwoorden van uw persoon tijdens het gehoor kunnen als merkwaardig beschouwd worden in het licht van de taboesfeer die rond homoseksualiteit heerst in uw land van herkomst zoals u zelf ook aangeeft tijdens het gehoor. Nergens tijdens het gehoor maakt u gewag van gevoelens van twijfel of schuld tijdens de beweerde ontdekking van uw homoseksuele geaardheid tijdens uw jeugd terwijl u toch in een omgeving leefde waar men er een erg negatieve houding op nahield ten opzichte van homoseksualiteit. Uw verklaringen dat het normaal was voor u en dat u geen problemen kende om uw beweerde homoseksuele geaardheid te aanvaarden – wanneer u vragen gesteld worden over de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid tijdens uw jeugd – komen dan ook niet overtuigend en doorleefd over rekening houdend met de taboesfeer omtrent homoseksualiteit in Gambia. Logischerwijze zou toch mogen verwacht worden dat u enige gevoelens van vertwijfeling, schuld of angst zou gekend hebben tijdens de ontdekking van uw homoseksualiteit in Gambia. Bovendien wordt u later tijdens het gehoor gevraagd hoe u uw geloof verzoende met uw seksuele geaardheid – aangezien u net voordien had aangegeven dat homoseksualiteit hoegenaamd niet toegelaten is binnen de Islam en zelfs streng veroordeeld wordt (zie gehoorverslag CGVS, p.10) – waarop u opnieuw antwoordt dat u deed wat u wou doen, en dat u gewoon uw gevoelens volgde, en dat u enkel moslim bent omdat uw ouders eveneens moslim zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ook nu weer laat u geen enkele gevoelens van twijfel of angst doorschemeren in uw antwoorden, en lijkt u aan te geven dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid zonder al te veel problemen aanvaardde wat zoals gezegd niet overtuigend overkomt binnen de Gambiaanse context.

Verder kan het toch enigszins opmerkelijk genoemd worden dat u een zekere Sanneh vernoemt als persoon voor wie u voor het eerst gevoelens zou hebben gehad – tijdens de periode dat u ontdekte dat u gevoelens had voor mannen tijdens verschillende atletiekbijeenkomsten, en met wie u na een massage zelfs seksueel contact zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.9) – maar dat u vervolgens antwoordt – wanneer u gevraagd wordt of deze persoon dan ook homoseksueel was – dat u het niet weet, en dat jullie zich gewoon amuseerden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Later voegt u er zelfs aan toe dat het ook dikwijls met andere jongeren gebeurde zoals u seks had met Sanneh na massages, en dat jullie via deze massages ontdekten of iemand al dan niet geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). In het licht van de Gambiaanse context kan het toch hoogst opmerkelijk genoemd worden dat u via een dergelijke manier uw homoseksuele geaardheid zou ontdekt hebben aangezien dit toch de nodige risico's inhoudt, alsook dat u niet eens kan aangeven of de persoon voor wie u voor het eerst gevoelens zou hebben gehad, en met wie u ook seksuele contacten zou hebben gehad, zoals blijkt uit uw verklaringen tijdens het gehoor, al dan niet homoseksueel is. Uw verklaringen betreffende de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg in het algemeen niet doorleefd en niet overtuigend over.

Voorts dienen er enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft u beweerde relatief lange relatie met uw coach Philip Jones. Tijdens het gehoor geeft u immers aan dat u sinds 2008 een relatie met uw coach Philip zou zijn begonnen; uw coach zou volgens uw verklaringen hiertoe het initiatief hebben genomen (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U geeft verder aan dat jullie een relatie zouden hebben gehad tot op het moment dat u Gambia heeft verlaten; volgens uw verklaringen voor het CGVS was het ook uw coach en partner die uw vlucht uit Gambia zou hebben geregeld (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). U verklaart tijdens het gehoor dat uw coach in 2005 terug naar Gambia zou zijn gekeerd om er Gambiaanse atleten te trainen en dat hij ervoor in Europa en de Verenigde Staten zou geleefd en gewerkt hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd naar deze periode in het buitenland van uw coach, geeft u echter aan dat u hem enkel kende van zijn periode in Gambia, en verklaart u niet te weten waar hij ervoor in het buitenland zou hebben geleefd of gewerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Vervolgens gevraagd wat hij dan deed in het buitenland, geeft u aan dat hij een atleet was maar dat u niet weet waar en wat hij precies deed (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wanneer u later tijdens het gehoor gevraagd wordt op welke manier jullie de relatie beleefden en wat jullie dan zoal samen deden aangezien jullie jullie beweerde relatie niet openlijk konden beleven, komt u niet verder dan louter seksueel gerelateerde antwoorden te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.11), en wanneer u vervolgens gevraagd wordt of jullie dan geen andere dingen samen deden, antwoordt u dat dit niet echt het geval was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Zulke antwoorden over uw beweerde, toch vier jaar durende, relatie met uw coach Philip, komen hoegenaamd niet doorleefd over. Verder geeft u tijdens het gehoor aan niet te weten of uw coach al dan niet een gezin had, in het buitenland, en dat hij er u niets over vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.10), wat toch ook opmerkelijk is. U geeft verder aan

tijdens het gehoor dat hij tijdens de duur van jullie relatie regelmatig naar het buitenland ging, maar wanneer u gevraagd wordt waar hij dan naartoe ging, moet u ook weer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u hem dan niet vroeg waar hij naartoe ging, geeft u aan van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Voorts verklaart u de familie van uw coach niet te kennen, en niet te weten of hij broers of zussen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Eerder tijdens het gehoor vernoemde u uw coach als dokter Philip Jones, maar wanneer u gevraagd wordt waarom u hem 'dokter' noemde, verklaart u dat dit de naam was die hij u gaf en dat u niet weet waarom hij zichzelf dokter noemde (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of hij dan gestudeerd heeft, geeft u aan dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.12). In het licht van uw verklaring dat u gedurende vier jaar een relatie zou hebben gehad met uw coach, kan uw kennis over deze man toch eerder beperkt genoemd worden en kunnen uw verklaringen hieromtrent als niet doorleefd beschouwd worden. U slaagt er bijgevolg hoegenaamd niet in om uw beweerde jarenlange relatie met uw coach Philip Jones aannemelijk te maken tijdens het gehoor of er kunnen alleszins ernstige vragen rond gesteld worden.

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat de wetgeving in verband met homoseksualiteit betreft in uw land van herkomst. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u andere homoseksuele personen kende in Gambia, geeft u aan dat er soms wel geruchten waren, maar dat u nooit wist of het waar was, en dat u er geen persoonlijk kent (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wanneer u dezelfde vraag herhaald wordt, geeft u wel plots aan dat sommigen gearresteerd zijn zoals Ibrahim en Amadou, die u kende, maar dat hun procedure nog hangende is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of Ibrahim en Amadou dan ook homoseksuelen waren, antwoordt u dan weer merkwaardig genoeg dat u het niet weet, maar dat ze er wel beschuldigd van worden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uw verklaringen hieromtrent kunnen bijgevolg als niet overtuigend beschouwd worden. Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd op welke manier homoseksuelen elkaar leren kennen in Gambia waarop u antwoordt dat u het niet weet, maar dat er desondanks heel wat gearresteerd worden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U kent evenmin ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd waarom er soms geruchten de ronde deden of iemand al dan niet homoseksueel was, verklaart u dat dit gebeurde door de manier van wandelen van sommige personen, en dat als je er niet 'sterk' uitziet, dat ze je dan kunnen beschuldigen, wat eveneens een merkwaardig antwoord is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Wat later tijdens het gehoor wordt u gevraagd of u veroordeeld kan worden door de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw homoseksuele geaardheid waarop u antwoordt dat u vreest gedood te worden, en dat je wel voor de rechtbank gebracht wordt maar dat de president je zal doden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd of er geen wet of wetsartikel bestaat die homoseksuele activiteiten verbiedt, verklaart u dat de gevangenisstraf normaal gezien veertien jaar is maar dat je toch riskeert gedood te worden door de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, komt naar voren dat er in het Gambiaanse strafwetboek een wetsartikel is opgenomen dat homoseksualiteit bestraft met een gevangenisstraf van inderdaad maximum veertien jaar; van de doodstraf is echter geen sprake; niets uit de beschikbare informatie wijst er op dat homoseksuele mannen riskeren gedood te worden door de Gambiaanse autoriteiten omwille van hun seksuele geaardheid (zie landeninformatie, administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u in het geheel en vooral niet kan overtuigen betreffende uw kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken. Daarenboven kunnen er nog enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw asielrelaas. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u op een gegeven moment gevoelens zou hebben gekregen voor een van uw klanten die ongeveer dezelfde leeftijd als u had (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U verklaart verder dat deze klant, Mustafa Faal, u op een dag gevraagd zou hebben waarom hij zelden diende te betalen, waarop u tegen hem zou hebben gezegd dat u hem wel heel erg mocht en dat u gevoelens voor hem had (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd of u dan wist of Mustafa Faal dan ook homoseksueel was, geeft u aan van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Bijgevolg kan het wel erg opmerkelijk genoemd worden dat u op een dergelijke manier uw beweerde gevoelens zou hebben kenbaar gemaakt ten opzichte van uw klant, hierbij toch een ernstig risico nemend, zeker in het licht van uw beweringen dat u uw beweerde homoseksuele relatie met Philip diende te verbergen, en dat u tegen niemand kon vertellen over uw homoseksuele geaardheid, en dat bijgevolg er dan ook niemand iets van wist uitgezonderd uw coach (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze laatste verklaringen van uw persoon lijken dan ook niet te rijmen met een dergelijk vermeend

gesteld risicovol gedrag, in casu het zo openlijk bekennen van uw gevoelens ten opzichte van een van uw klanten van wie u geen idee zou hebben gehad of deze persoon al dan niet homoseksueel was. Deze verklaringen zijn in die mate niet overtuigend, ook al omdat ze totaal niet te rijmen vallen met de slechte situatie van homoseksuelen in Gambia, zodat ze verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas. U legt wel uw originele Gambiaanse identiteitskaart voor maar uw identiteit, noch uw nationaliteit, worden in deze beslissing in twijfel getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan “van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook artikel 3 van het E.V.R.M.”;

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert

verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde toelichtingen van verzoeker voldoende zijn om zijn profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Uit verhoor op het CGVS, en uit het verzoekschrift, kan blijken dat verzoeker een relaas naar voor schuift dat hij niet kan toelichten. Immers telkens doorgevraagd wordt over de door verzoekers aangebrachte feiten, worden zijn verklaringen vaag en evasief of geeft hij te kennen het antwoord -op overigens eenvoudige omgevingsvragen- niet te kennen. Indien verzoeker mogelijk niet alles kan onthouden of weten, dan is niet aannemelijk dat hij systematisch in gebreke blijft minstens deze informatie te geven die het aannemelijk moet maken dat hij de feiten effectief heeft meegemaakt. Verzoeker is niet ernstig waar hij meent dat hij “uitgebreid zijn verklaringen” heeft kunnen “onderbouwen”, noch kan worden ingezien welk “begin van bewijs van het risico in de zin van artikel 3 E.VR.M., de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw. en het bewijs voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) Vw.” hij “voldoende naar recht heeft geleverd door middel van zijn verklaringen”. Immers verzoekers verklaringen zijn stereotiep, vaag en op geen enkel punt concreet toegelicht.

3.4. Verzoeker kan niet ernstig beweren dat het CGVS enkel de verklaringen onderzoekt aan de hand van “subjectieve voornemens van de interviewer”. Hij toont immers niet aan waarom het niet redelijk is te veronderstellen dat het ontdekken van zijn eigen homoseksuele geaardheid geen ongerustheid meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van zijn seksuele geaardheid ongeloofwaardig zijn in het licht van de taboesfeer in zijn land van herkomst. Immers zelfs indien “geen UNIEKE EN LOGISCHE manier van reageren bestaat bij de ontdekking van zijn homoseksualiteit” dan nog getuigen verklaringen waarbij verzoeker zijn seksuele geaardheid “niet in vraag stelde”, hij “geen moeite” had om deze te aanvaarden en meende dat “dit normaal was” van verregaande wereldvreemdheid waarbij de uitzondering en niet de norm als normaal wordt beschouwd. Dergelijke beweringen getuigen geenszins van de waarachtigheid van verzoekers beweringen. Immers, ook verzoeker had moeten ervaren dat de maatschappij, zijn vrienden en familie een dergelijke geaardheid niet “normaal” aanzien. Dit had dan ook directe implicaties in verzoekers handelingen en leefwereld.

3.5. Uit het administratief dossier en het verzoekschrift kan slechts blijken dat verzoeker een cliché invulling heeft van wat homoseksualiteit inhoudt. Hij beperkt zich tot seksuele handelingen, kussen en

massage bij atletiekbijeenkomsten, terwijl verzoeker niet één enkele concreet gegeven aanbrengt waaruit een vier jaar durende relatie kan blijken. Integendeel verzoekers verklaringen wijzen op een verregaande onverschilligheid en desinteresse in deze man en hij kent noch zijn familie, noch zijn studies, noch enige bijzonderheid over diens verblijf in het buitenland, noch waarom hij überhaupt naar Gambia zou terugkeren uit de Verenigde Staten wanneer hij inderdaad homoseksueel was. Voorts kent verzoeker de homowereld niet in zijn land terwijl hij beweert vanaf zijn adolescentie in mannen geïnteresseerd te zijn en hij een relatie had met een man van 42 jaar die bewust naar Gambia was teruggekeerd niettegenstaande zijn homoseksuele geaardheid. Dat hierover nooit gepraat werd is in redelijkheid niet aannemelijk zij dit minstens om redenen van voorzichtigheid en veiligheid of om de noodzaak te bespreken van een vertrek uit zijn land.

3.5.1. Daargelaten dat verzoeker zijn reisweg niet naar behoren aantoont en hij aldus niet aantoont dat hij in 2012 nog in Gambia was, kan aldus geen geloof worden gehecht aan zijn beweringen aangaande zijn homoseksuele geaardheid, noch aan problemen met “geheime agenten” die foto's van hem zouden genomen hebben, en zijn bewering dat Mustafa die “blijkbaar” geen homoseksueel was toch bereid was om verzoeker op een wijze te kussen dat hieruit kon blijken dat hij homoseksueel was. Verzoeker komt niet verder dan primaire reacties op de gestelde vragen die niet aantonen dat hij enigszins bekend is met het leven als homoseksueel of dit als zodanig ervaren heeft. Zijn asielrelaas komt over de hele lijn verzonnen voor.

Ten slotte volstaat het niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.7. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen andere argumenten aan tenzij de loutere bewering dat verzoeker een “begin” van bewijs voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet aantoont, wat gezien bovenstaande niet kan gevolgd worden. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK